

Ама му не син—отъ гърдомазень ;
Гора рилка дури до челбинка,
А долна—та дури до пояса.
Тукъ съ чудитъ краљ—отъ що да чинитъ,
От' ке земитъ не'ста отъ далеку,
Отъ далеку отъ Легена града
Отъ Легена деветъ бракимъ сестра.
Що му готвѣтъ големи пещежи,
Деветъ браќа деветъ кули азно,
Стара теща отъ сѣрма кошуля,
На кориля камни безценети.
Тесъ му готвитъ сабя дипленица,
Що съ диплитъ двана'есетъ дипли,
Що съ носитъ во бѣла пазу'а,
Що да сечитъ древя и каменя;
Що му готвитъ софра позлатена,
Що да седѣтъ седумдесетъ мина;
А на неа камни безценети,
Да ручаетъ и да вечераетъ
Безъ свѣќа, безъ бѣла борица,
Отъ софра—та видело да иматъ.
Сна'й му готвѣтъ ждребе тригодишно,
Що го ранѣтъ 'се со сувогрозѣ,
Що да пливатъ преку цѣрно море.
И си стана краля Латинина,
Си го кани Марка Кралевике,
Си го кани чесна кумашина.
Станалъ Марко рано во неделя,
Коня коитъ мошне арджеліо,
Плоча клажатъ отъ бѣли карагрошъ,
Клинци клажатъ окъ жѣлта дукада.
Тога велитъ млада Марко'ица :
„Айти Марко, мое господине!
Що те тебе нужба дотерало,
Коня коишъ олку арджеліо?
Аль ке одишъ на войска царѣ'а,
Аль ке одишъ негдека на свадба?“
Тога велитъ Марко Кралевике :
„А егиди млада Марко'ице :
Ясъ не одамъ на войска царѣ'а,